

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Bajer: Da jeg antager, at denne Sag vil blive henvist til nærmere Behandling af et Udvalg, skal jeg fatte mig meget kort. — Det er 17 Aar siden, at denne Sag eller et lignende Lovforslag var til Forhandling her i Folketinget, det var den 23de Marts 1875. Sagen kom ikke videre, end at der den 11te Maj blev afgivet en Udvalgsbetænkning. Jeg vil meget anbefale det Udvalg, der maatte faa med denne Sag at gøre, at gøre sig bekendt med den nævnte Forhandling og Betænkning. Jeg tror, at Sagen staar til Dels paa samme Standpunkt, om det end ikke kan nægtes, at der er flere Lande, der i Mellemtiden have faaet Patentlovgivning eller ny Patentlovgivning. Men jeg er i det væsentlige omtrent af samme Mening som den Gang, at hele Patentvæsenet er meget uheldigt. Det er en Levning af Monopolvæsenet, som er hindrende for Fremstødet, og jeg tror, det var muligt paa anden Maade at komme virkelige Opfindelser til Hjælp og belønne dem. Hvis vi tænkte os, at hele Verden udgjorde en Stat, vilde jo Løsningen være meget lettere, da vilde der sikkert være et internationalt Bureau, hvor Opfindere kunde henvende sig, og der kunde man da faa at vide, om deres Opfindelse var virkelig, eller ikke, og gennem dette Bureau kunde de komme i Forbindelse med andre Opfindere af lignende, og det vilde sikkert vise sig, at en Opfindelse gøres næsten altid samtidig af flere paa forskellige Steder. Det er de eksakte Videnskabs Grundlovs, vi arbejde paa her, hvor det gælder industrielle Opfindelser, og de forskellige Lande gaa frem, og det er næsten tilfældigt, naar man kommer til et vist Punkt, om den ene eller den anden gør en Opfindelse. Men havde man et saadant internationalt Bureau, vilde Sagen lettes i en meget høj Grad, og det er muligt, at man da ogsaa kunde finde en heldigere Maade at ordne det hele paa, saaledes at dets Samfundet hurtigere kan komme i Besiddelse af de Goder, som vindes ved Opfindelsen, og dets at Belønningen for Opfindelsen bliver retfærdigere og snarere træffer den virkelige Opfinder. Dersom denne Sag endnu ikke i denne Samling skulde komme videre, fordi vi ere temmelig langt henne paa Samlingen — og det er jo en overordentlig stor og vigtig Sag — saa vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister at søge Oplysninger om, hvad der er gjort i den anlydende Retning; thi det er en Tanke, der jo har været fremme, om end under noget anden Form, som en international Patentkommission, og detsom der ikke er stet

tilstræffeligt, saa vilde jeg tro, at den danske Regering gjorde sig fortjent ved, at henvende sig til andre mere industrielt udviklede Landes Regeringer for at faa dem til at interessere sig for, at der blev oprettet et saadant internationalt Bureau for industrielle Opfindelser.

Scharling: Det maa vistnok påskænes, at Regeringen atter har optaget denne Sag, som var fremme for en 17—18 Aar siden i Rigsdagen og siden har hvilet. Det maa vistnok erkendes, at der trænges til en Lovordning af Patentforholdene, idet man nu i det hele er henvist til en rent administrativ Praksis, som ganske vist følger visse almindelige Regler, men dog ikke er bestemt bunden til disse, hvorfor der ogsaa klages over, at der ikke ganske iagttages de samme Regler i alle Tilfælde. Der savnes derhos Bestemmelser for Forhandlingen af de patenterede Genstande, naar de ere blevne indførte fra Udlandet, og Beskyttelsen er saaledes kun ufuldstændig. Den Tid, hvorfor Eneretten gives, er af forstelligt Omfang, og der savnes, saa vidt mig bekendt, særlige Straffebestemmelser, hvorved man netop har taget Hensyn til disse Forhold, og i alt Fald særlige processuelle Regler, som kunne passe sig for disse lidt ejendommelige Sager. Der er derfor vistnok god Grund til at søge tilvejebragt en Lovordning, og det bliver da saa meget mere naturligt, som Antallet af Begæringer om Eneret og Eneretsbevillinger jo efterhaanden stiger ret betydeligt. Endnu i 1870 eller i den første Del af Halvfjerdsjærene, da man forhandlede denne Sag, var Antallet af Eneretsbevillinger ikke særdeles stort, men var dog vokset en Del i Løbet af det sidste Aar. Antallet af Eneretsbevillinger var endnu i 1860 kun 36 for et enkelt Aar. I 1870 var det steget til mere end det dobbelte, nemlig til 77. I 1876 var det 172, altsaa igen mere end fordoblet. I 1880 steg det til 267, og i det første Semaar af Tirsjerne, 1880—84, gennemsnitlig næsten 300, og endelig i sidste Halvdel af Tirsjerne, 1885—89, er Antallet steget til gennemsnitlig mere end 400, hvilket nu i de seneste Aar omtrent kan betragtes som Normalantallet af Eneretsbevillinger. Under disse Forhold er det dog ret naturligt, at man nu atter søger at bringe Spørgsmaalet frem og at gaa til en endelig Lovgivning, og jeg skal straks for mit Bedkommende gøre den Bemærkning, at jeg tror, at det nu foreliggende Forslag i flere Retninger er et væsentligt Fremstød fra det Forslag, som sidst forelaa for Rigsdagen. Naar den forrige